

Arrest

nr. 94 925 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN HARCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische afkomst, bent afkomstig uit Baku. Sinds eind 2010 werkte u als journalist voor de krant Reportyor. In februari 2011 schreef u twee artikels over Ramil Usubov, de minister van binnenlandse zaken, en diens zoon Raul, die het hoofd is van de drugsbestrijding bij het ministerie van binnenlandse zaken, waarin u hun corrupte houding en hun betrokkenheid met de drugshandel aankaarte. Voor publicatie werden deze artikels nagelezen door de persdienst van de presidentiële administratie. Uw artikels mochten hierna niet gepubliceerd worden. Op 29/03/2011 werd u op straat in een wagen geduwd door mensen in burger. U werd 6 uur vastgehouden in de dienst voor terrorismebestrijding. Uw notebook en USB-stick waar al uw artikels op

stonden werden vernietigd. Op 12/04/2011, de verjaardag van uw zoon, kreeg u een dreigtelefoon. Onbekenden dreigden u en uw zoon te doden. U ging naar de politie om er klacht in te dienen. Een politieagent zei dat ze u terug gingen contacteren om uw klacht te noteren, hetgeen echter niet gebeurde. U en uw vrouw kregen hierna nog dreig telefoons. Op 06/06/2011 ontving uw vader een schriftelijke convocatie van de politie voor u. U diende zich de volgende dag op het politiebureau aan te bieden. Uit schrik valselyk beschuldigd te worden bood u er zich niet aan. Op 10/06/2011 ontvluchtte u samen met uw gezin uw land van herkomst. Op 15/06/2011 kwamen jullie in België aan waar u dezelfde dag nog samen met uw vrouw Z. Q. (...) (O.V. 6.829.255) jullie asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten : uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, huwelijksakte, perskaart voor de krant Reportyor, een brief van de hoofdredacteur van Reportyor, en een convocatie dd. 07/06/2011.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Zo dient er vooreerst een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw te worden vastgesteld betreffende het incident van 29/03/2011 toen u op straat werd opgepakt en enkele uren bij de dienst voor terrorismebestrijding werd vastgehouden. Zo verklaart u (CGVS p. 9) dat u toen niet werd mishandeld, louter eens werd geduwd, en geen verwondingen had opgelopen tijdens deze aanhouding. Uw vrouw stelt daarentegen (CGVS p. 2) dat u toen over uw ganse lichaam geslagen was door de politie, dat uw hoofd gezwollen was, dat u een buil op uw hoofd had, dat er bloed op uw gezicht en op uw lichaam was, en dat u over gans uw lichaam pijn had. Uw vrouw stelt verder dat u toen voor verzorging naar het hospitaal ging, dat hierna een dokter bij jullie thuis langskwam, en dat u voor enkele dagen niet kon gaan werken maar thuis diende te rusten. Aangezien uw aanhouding op 29/03/2011 de aanvang van jullie problemen betreft (zie CGVS p. 7) kan niet worden aanvaard dat uw verklaringen en deze van uw vrouw dermate tegenstrijdig zijn. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat dergelijke bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat de betrokken personen daar in een later stadium nog een coherente beschrijving van kunnen geven, hetgeen in casu overduidelijk niet het geval is. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt hierdoor reeds op zwaarwichtige wijze ondermijnd.

Verder verklaart u (CGVS p. 5 & 9) dat de twee artikels die u geschreven had over Ramil Usubov en diens zoon waarin u hun corrupte houding en hun betrokkenheid met drugshandel aankaarte, voor ze konden gepubliceerd worden dienden voorgelegd te worden bij de persdienst van de presidentiële administratie. U verklaart dat deze maatregel geldt voor alle journalisten in Azerbeidzjan. Gevraagd hoe het dan mogelijk is dat er - zoals algemeen geweten is - bv. kritische artikelen worden geschreven over corrupte praktijken van de president Aliyev en diens vrouw, stelt u (CGVS p. 9) dat u enkel kan praten over uw krant. Gevraagd of deze andere kranten - zoals de door u aangehaalde oppositiekrant Musavat die artikels publiceerde hierover - dan niet op dezelfde wijze onderworpen zijn aan de door u beweerde maatregelen door de persdienst van de presidentiële administratie, stelt u dat dit niet zo was of beter dat u dit niet weet. Deze bewering staat in schril contrast met uw aanvankelijke verklaring dat alle journalisten in Azerbeidzjan aan dergelijke censuur zijn onderworpen.

Wat betreft de problemen die u ondervond antwoordt u op de uitdrukkelijke vraag (CGVS p. 8) of er ooit iets van u in beslag werd genomen, ontkennend. Op de uitdrukkelijke vraag (CGVS p. 10) of er ooit iets met uw auto is gebeurd antwoordt u ontkennend. Bij confrontatie met de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) waaruit blijkt dat uw auto in beslag werd genomen, beaamt u dit (CGVS p. 10) en stelt u dat uw auto door de politie werd afgenomen en u ervoor diende te betalen om ze terug te krijgen. Het is bijzonder merkwaardig dat u hiervan niet spontaan melding maakt voor het CGVS. De vaststelling dat pas als uw verklaring uit de bovenvermelde vragenlijst u wordt voorgelegd, u bevestigt dat uw auto in beslag werd genomen maakt dat uw relaas weinig doorleefd overkomt en ondermijnt dan ook bijkomend de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien stelt u aanvankelijk (CGVS p. 4) dat u vanuit België geen contact heeft opgenomen met uw familie in Azerbeidzjan. Gevraagd naar de reden daartoe antwoordt u met "is zo". Gevraagd om dit te verduidelijken verklaart u dat u misschien éénmaal contact heeft gehad met uw ouders en dat zij u ook opbellen. Geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaring dat u geen contact had met uw familie stelt u dat u misschien de vraag verkeerd begrepen heeft, hetgeen echter niet aannemelijk is gelet op de uitdrukkelijk gestelde vraag en uw uitdrukkelijk ontkennend antwoord. Bij verdere confrontatie motiveert u uw aanvankelijk ontkennend antwoord met de stelling dat u niet zo vaak contact had met uw familie in Azerbeidzjan. Ook deze uitleg is niet aannemelijk aangezien u stelt dat toen u praatte met uw familie in Azerbeidzjan, u vernam dat mensen langskwamen die u zochten, dat uw vader door de autoriteiten werd lastig gevallen, en dat uw moeder omwille van u op haar werk was ontslagen. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat u bij bevraging hieromtrent spontaan melding zou maken van

uw contacten met uw familie in Azerbeidzjan om de nieuwe elementen wat betreft uw vervolgingsproblemen sinds u uw land van herkomst heeft verlaten mee te delen. Deze vaststelling maakt verder dat u uw asielrelaas weinig doorleefd brengt en ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

U verklaart verder (CGVS p. 6) dat u in februari 2011 twee artikels schreef over Ramil Usubov, de minister van binnenlandse zaken, en diens zoon Raul, die het hoofd is van de drugsbestrijding bij ministerie van binnenlandse zaken, waarin u hun corrupte houding en hun betrokkenheid met de drugshandel aankaartte. Er werd u gevraagd (CGVS p. 10) of de naam Leyla Yunus enige betekenis voor u heeft, waarop u ontkennend antwoordt. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat deze vrouw een befaamde mensenrechtenactiviste is in Azerbeidzjan die onderzoek heeft uitgevoerd naar de betrokkenheid van de politie bij mensenhandel ten gevolge waarvan zij door de minister van binnenlandse zaken Ramil Usubov werd aangeklaagd wegens smaad. Aangezien u journalistiek onderzoek voerde naar Ramil Usubov, dezelfde persoon waarmee Leyla Yunus deze problemen ondervond omwille van haar onderzoek, is het onaannemelijk dat u absoluut geen weet heeft wie Leyla Yunus is en wordt uw beweerde profiel van onderzoeksjournalist ondermijnd.

Evenzo is het merkwaardig dat toen tijdens het gehoor voor het CGVS (zie CGVS p. 8) de website van de krant Reportyor werd opgezocht en gevraagd werd of u er vermeld wordt, u aanvankelijk zei dat dit kan maar dat u dit niet weet, en dat er zich normaal wel informatie over u op moet bevinden. Gevraagd wat er van uw hand op de website van de krant is verschenen, stelt u louter dat ze de artikels niet bijhouden. Gevraagd of er op deze website een functie staat waarmee men in het archiefbestand van de krant kan zoeken, stelt u louter dat dit kan zijn. Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt dat er zich daadwerkelijk dergelijke zoekfunctie op deze website bevindt. Een zoektocht in het archief naar informatie over u leverde niets op. Het is bijzonder merkwaardig dat u dergelijke vage en volatiele verklaringen aflegde m.b.t. de vraag of er zich informatie over u op deze website bevindt. Deze vaststelling ondermijnt bijkomend uw beweerde profiel van onderzoeksjournalist voor deze krant.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 3-4) inzake jullie vluchtroute van Turkije naar België. Zo stelt u dat jullie als passagiers in een wagen illegaal naar België reisden. U weet niet welke landen jullie passeerden. U had de passeur 10.000 € betaald en jullie internationaal paspoort aan hem afgegeven. U denkt dat er een vals visum in jullie internationaal paspoort was aangebracht maar weet dit niet met zekerheid. U kan geen info geven over dit eventuele visum. U weet niet hoe jullie de grenscontroles passeerden en er was geen afspraak gemaakt met de passeurs wat jullie dienden te zeggen bij een eventuele grenscontrole. Jullie internationaal paspoort is bij de passeur gebleven en u weet niet waarom, u vermoedt omdat er een vals visum was in aangebracht. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u en uw man geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) visum dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het eventuele visum die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw vrouw jullie internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. Uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, en huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens. De perskaart voor de krant Reportyor en de brief van de hoofdredacteur van Reportyor leveren geen informatie als zou u als journalist voor deze krant problemen hebben ondervonden. Het is bovendien merkwaardig dat deze hoofdredacteur - op vraag van u vanuit België (zie CGVS p. 3) - u een bewijs bezorgt dat u een journalist bij zijn krant was maar er absoluut geen melding van maakt dat u omwille van uw journalistieke activiteiten voor zijn krant ernstige problemen ondervond ten gevolge waarvan u Azerbeidzjan diende te ontvluchten, problemen waar deze hoofdredacteur volgens uw verklaringen van

op de hoogte was. Ook is het merkwaardig dat de door u voorgelegde perskaart aan de ene kant in het Azerisch en aan de andere kant in het Engels, een andere geldigheidsdatum vermeldt (zie CGVS p. 10), hetgeen de authenticiteit van dit document niet ten goede komt. De convocatie dd. 07/06/2011 maakt geen melding van de reden waarom u er zich diende aan te bieden, levert geen gegevens in welke zaak u wordt opgeroepen en staft dus uw beweringen hieromtrent niet (zie CGVS p. 2). Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 3, 5, 8 en 9 EVRM.

2.2.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De schending van het artikel 5 EVRM kan evenmin dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zoals reeds gesteld, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen louter melding maken van de artikelen 8 en 9 EVRM zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zouden hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormelde artikelen 8 en 9 zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.4. Waar verzoekende partijen in hun betoog op een summiere wijze het door hen voorgehouden asielrelaas opnieuw weergeven en verwijzen naar de door hen bij het indienen van hun asielaanvraag bijgebrachte documenten wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven en het benadrukken van de bijgebrachte documenten echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.5. Waar verzoekende partijen voor wat betreft de vastgestelde uitermate flagrante tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van beide verzoekende partijen aangaande het incident van 29 maart 2011 betogen dat eerste verzoekende partij de desbetreffende gebeurtenissen heeft geminimaliseerd daar

waar tweede verzoekende partij wel degelijk de waarheid heeft verteld, oordeelt de Raad dat deze *post factum* verschoningsgrond volstrekt onaannemelijk is. Door de Raad kan niet worden ingezien waarom eerste verzoekende partij die vreest voor haar vrijheid en leven in haar land van herkomst, wat zich zou hebben veruitwendigd in een uitermate zware mishandeling waarvan zij bij haar aanhouding op 29 maart 2011 het slachtoffer werd en die resulteerde in een verzorging in het hospitaal, een verdere opvolging door een arts thuis en meerdere dagen arbeidsongeschiktheid, deze zware mishandeling onvermeld laat en reduceert tot het feit dat er louter eens werd geduwd. Bovendien duiden verzoekende partijen op generlei wijze aan waarom eerste verzoekende partij, die zich door de Belgische autoriteiten wenst beschermd te zien tegen haar eigen Azerbeidzjaanse autoriteiten, deze feiten wenste te minimaliseren.

Ten slotte merkt de Raad op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De niet nader verklaarde en bij gevolg ook onbegrijpelijke vermelding uit vrees de feiten te hebben geminimaliseerd, neemt niet weg dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht.

Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. De flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De door verzoekende partijen als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde attesten van immatriculatie, een attest van gezinssamenstelling, hun huwelijksakte en de geboortecertificaten van de kinderen wijzigen niets aan voormelde vaststellingen daar deze documenten louter betrekking hebben op de identiteits- en persoonsgegevens van de leden van het gezin die in onderhavige bestreden beslissingen niet ter discussie staan.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT